

HAD.

Brněnský román
od
JOSEFA MERHAUTA.

"Ale — co je! Co pak se jí cheu zbavit! Naše známost potom nemusí přestat. On je dost blépé chlap! Budem se potom vídat," říkal sladce Král mžouraje očima a tiskna Karolině malíček pravé ruky.

Karolina vstávala. Král jí rychle a vůči ostatní společnosti jako žertem strhl zpět na židli.

"Nedělala hlouposti!" znovu jí šeptal, tiskna opile obě její ruce. "Já vím, že se ráda vdá. Ale něco mi za to dát musí, že jsem jí takového ženicha našel. Aspoň ty peníze, co už mám v kapse, — nu, pravda, só moje?"

Karolina celá se chvěla. Povaha toho člověka teď se jí najednou ukázala v pravém světle. Nic víc nepotřebovala vidět a nic víc slyšet. Seděla teď na židli jako přikována. Hlava se jí točila a oči se přivíraly. Teď byl konec všemu, všemu!"

Do hostince přihnál se zástup nových hostů. Byli to samí mladí pánové. Límece u zimmůk měli vzhůru vyhrnutý, plandové kalhoty dole zahrnutý a klobouky nad samým nosem. Když vešli do hospody, otírali si opocené skřípce, klobouky smekali v čáře vodorovné s vřeholem hlavy, pak kukátka na řemenu kolem těla připjatá sundávali a zavěšovali ke svým kloboukům na stěnu.

Přišli z divadla. Vyhledovčím uměleckými požitky rychle si poroučeli pivo, večeři a doutníky. Hltavě pili, hltavě jedli a žádostivě kouřili.

"Aber, die Jules war heute wieder fesh!" ozval se od jejich stolu najednou hlas Královi i Karolině známý.

Král se tam ohlédl a hluboko se poklonil.

"A servus, Johann!" řekl pán kyná milostivě rukou.

Karolina se tam teď podívala. Mlhovinou, jakou měla před očima, oblaky kouře a par mlha se jí tam známá postava šviháka s housením vousem pod očima... toho, který tenkrát nabízejí jí svou lásku tace jí vyrazil z ruky a s nímž se později setkala ještě na schodech.

A než se nadála, švihák stál u jejich stolu.

"Slečinka taky tady?" říkal lánou čestnou a mžouraje na ni svými bledými, žádostivými očima. —

Nic mu neodpověděla.

"Ešče je pořád taková stydlivá," říkal švihák a zamrkal na Krále.

"Kdy jdete domů?" obrátil se potom ke Královi s německou otázkou.

"Jak ráčíte poroučēt, mladý pane. Nám je to jedno!" říkal Král tiše a vstal.

Oba spolu kousek poodešli do prostřed světnice a něco si šeptali. Švihák při tom chvílemi slyšel svými očima po Karolině.

"Tedy dobrá!" Počkáte! Půjdu s vámi!" říkal zase německy, když odcházeli ke svému stolu.

Král zase si sedaje zavolal na sklepníka, a podáváje mu přes hlavu zvláštním otočením ruky prázdnou sklenici, pravil ke Karolině:

"Tak viděla, tomu se také líbí."

Karolina seděla vzpřimena oči upírají někam do neurčita a ani hrvo nepohnula.

"Kdyby nebyla hloupá... mohla by se mít dobře ve světě. Mohla by užít všechno — a jakou slečnu by to dělat, donvetr!"

Potom se k ní naklonil, vzal jí za rameno, ústa, ze kterých pá-

chlo pivo, přiblížil se k jejímu uchu a šeptal jí:

"On půjde s náma!"

Karolina rukou v pěst sevřenou mocně ho odstrčila, vstala a vyběhla ven. Společnost u stolu šviháková dala se do ohlušujícího smíchu. Byla to německá společnost továrnických účetních, židovských právních praktikantů a advokátních koncipientů. Švihák právě jim vykládal, jaké dobrodružství ho čeká. Všichni obraceli se ke Královi stolu a dívali se na Karolinu. A všichni teď viděli, jak utíkala.

"Kam jde?" křičel německy švihák na Krále.

"Ale, zbláznila se!" drmolil Král, líně vstal a vycházel ven.

Šviháková společnost se smála dál. Všichni shrnuli se kolem něho, ruku mu komicky tiskli a volali:

"Kondoluj!"

Šviháček krčil se na své židli a srkal mrzutě se usmívaje pivo ze sklenice.

Král vyšel zvolna, bez klobouku na hlavě, před nízkou hostinskou budovu. Ulice byly liduprázdné. Dole, na náměstí Lažanského, zahlédl stín, který rychle mizel. Při svitu lampy zahlédly jeho opile oči bílý šátek té prehájele postavy. Byla to Karolina.

"Lini! Lini!" zabručel Král. Stoupil si do prostřed ulice, lehe se opřel o zeď protější Rafaelovy zahrady, doutník držel v zubech a díval se dolů do náměstí.

"Lini! Lini!" zařval potom. Pak si oběma rukama zajel do vlasů, hlavou zakýval a zaklel.

"Lino!" zařičel ještě jednou a nahnul hlavu ku předu. Tiše poslouchal. Už ani jejich kroků neslyšel. Už ani toho stínu neviděl. Ticho tam bylo. Jenom z hospody pronikala sem motanice hovorů a na pitvorné, sešlé vízce Kletterova domku koruhvička zavrzala.

Král šel zpět ke dveřím hostince. Zde se ještě pod svítlnou zastavil a těžce se drže na nohou, oběma rukama opřel se o zeď, těžce kašlal, krkal a plil. Pak vjel do kapes a něco tam hledal. Vytáhl z obou kapes plné hrsti peněz papírových, stříbrných a měděných. Ospale je počítal, papírové zastrkal do kapsy u vesty a drobné drže v obou sevřených rukách vešel do hostince.

Hned u dveří stoupl si ku prázdnému stolu, opřel se o jeho desku a zavolal:

"Zahlen!"

"Už jdeš?" přiskočil k němu číšník. "Nu počkej! A co ta holka? Je už pryč?"

"Eh, je!" zamumlal Král. — "Však je po ní! Co pak holka! Jen když sú tyhleto, kamaráde!"

mumlal dále a uhodiv oběma sevřenými rukama na stůl otevřel je a vysypal peníze na ubrus.

Sklepník se na něho díval umívaje se.

"To jsou od ní?" ptal se kamarádsky.

"Neptej se a ber!" zakřičel ho Král.

"Co's měl?"

"Co jsem měl, to jsem měl! Neptej se a ber! Snáď jsem víc utratil, než co je tady?"

Bylo to drobných, dvacetníků, desetičků a krejearův asi za 10 datých. Král po celý den už všude platil desítkami a pětkami a drobné strkal do kapes.

"Tak už jistě jdeš?" ptal se číšník přinášeje mu kožich a klobouk.

"E, mlé, abych tam s tím ne-

musil mluvit!" ukazoval Král do druhé světnice na šviháka, kožich přehodil přes ramena a vyšel ven.

Karolina utíkala dolů po náměstí Lažanského. Chtěla běžet tmou, stínem a mlhami, aby jí nikdo nepotkal, aby se jí nikdo nemohl podívat do očí. Běžela těsně kolem domův, a jak na ni padla záře svítilen, jak musila projít širokými pruhy světla, padajícími z oken Svehatské pivnice, vždycky hlavu svésila, do šátku obličej ukryla a zrychlila krok.

Zdalo se jí, že v takových osvětlených místech hanba tím víc se věsila jí na paty, padala jí na hlavu a chytala se jí se všech stran za sukně. Kam to zapadla, kam se to dostala, jak to s ní končí? Tak si říkala a děsila se té nízkosti u člověka, jemuž se celá oddávala a v něhož stále ještě chtěla doufat.

Byl naplň, pravda, říkala si. Ale to všechno, co dělala, nebylo jen nápady opilého člověka. Četníka objednal už za tím účelem... a snad i schůzka se švihákem byla dříve umluvena! Jaká hanba! Jaké ponížení!

Byla by si přála umřít v této chvíli... umřít, aby vzpomínkou na to ponížení, na všecko svoji hanbu nemusila se déle vléci tímto světem.

Teď bylo všechno dohráno mezi ní a ním. Co mohla ještě očekávat? Co jí mohlo ještě těšit v tomto životě, který by měla žít dále, sklamána, opuštěna, zkažená, oloupena o poslední svoji radost, kterou měla: o svoji hrdost, se kterou se dříve dovedla postaviti všemu a se kterou vydala se také na cestu do města.

Ta hrdost rostla s ní od mala. Tkvěla v její povaze a byla někdy milá, někdy zarážela i odpuzovala. Ale nebyla to taková čistá hrdost děvčete, taková, se kterou by dovedla vítězně odolat všem nástrahám nakažlivého života. — Byla to hrdost více nezdravá než přirozená. Od mala se jí říkalo, jak je hezká, jak je vtipná, jak se umí chovat, jaká je slečna, jak se líší od ostatních vesnických děvčát, co má po strýčkově doktorovi peněz a jak se ženíš o ni budou rvát... Od mala všechno její okolí v ní pěstilo tu hrdost, tuto žádostivost po něčem vyšším, po něčem panském a lepším, nežli je vesnický život. Tato žádostivost nejdřív byla syceena nadějemi, které to děvče skládalo do své studentské lásky. Když ty naděje se jí přetrhaly, jela do města hledat svého štěstí pomocí služby v panských domech.

A teď sama viděla, jak se ta žádostivost na ni vymstila. Chtěla vysoko — a upadla do rukou člověka nízkého, sprostého, ničemného... lokaje a dohazovače!

Kdyby se to tak dovedl někdo u nich na vesnici! Kdyby tak byl dnes někdo vidět tu všecko její hanbu! Jak by se jí smáli a jakou radost by měli.

Co jí teď zbývalo?

Ulici Běhouskou plaše proběhla. Zde bylo nejvíce světla. Velký kandelábr na rohu Mirnova paláce, osvětlený průjezd pivnice "u velkého mázu", záře, která padala z kavárny Spranzovy i od "černého medvěda" píchaly jí do očí.

Když byla už v Kozi ulici, oddechla si a zmírnila krok. Nějaký voják z hlavní stráže v Jezovitských kasárnách jí zahlédl a volal: "pst!" Nezakrytým oknem viděla Karolina do kuchyně Spranzovy kavárny. U stolu sedělo tam nějaké ospalé děvče. O pšen o dvěře, vedoucí z kuchyně do kavárny síně, stál sklepník, zíval a kroutil si nedospělý svůj knírek. V záři, která padala z okna do ulice, zahlédl Karolinu, přiskočil k oknu a zaklepal.

Chceme rodinný obchod!

Přáním našim bylo vždy, abychom si zajistili rodinný obchod. Toho jsme také docílili a sice tím, že jsme se řídili vždy heslem: "Nelepší jakost za nejnižší ceny." Prodáváme jen nejjistší vína, kařalky i pálenky, jakých lze jen použiti k lékařským účelům.

Naše každodenní ceny.

Guckenheimer, Overholt a Jaekdaw kořalky; Early Times, Old Crow a Old McBrayer bourbonky. Plná kvarťová láhev 75c, \$1.00 a \$1.25. Výborná kalifornská vína, kvart, 35c, 50c a 75c. Sleté Concord hroznové víno, dělané v Nebrasce, gallon \$1.00.

Ručíme, že veškeré zboží vás uspokojí, jinak peníze vrátíme.

Green Tradin Stamps s každou nákupí.

Cackley Bros. velkoobchodníci lihovinami,
121 N. 16th St., Omaha.
Naproti poště. Tel. 1148.

M. Wollstein & Co.

814 So. 10th St., Omaha, Neb., naproti Union nádraží.

Velko- i maloobchodníci

lihovinami, importovanými víny a různými likéry.

Zasobí vás vždy zbožím té nejlepší jakosti a zaručeným. Zvláštní péče věnují obědnávkám z venkova. Krajané z venkova, když sem přijedou a hlavně když ale odjíždí k domovům, měli by se dříve přesvědčiti u nich o výtečné jakosti všech jejich lihovin. Ceny jsou velmi mírné. O přízeň žádá
Tel. Douglas 1431. M. WOLLSTEIN & CO.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

L kéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Nejoblíbenější středisko Čechů z Omahy i venkova jest

Elegantně zařízený HOSTINEC

Jos. Novák, č. 424 již. 15. a Howard ul.

Výtečný Krugův "Cabinet" stále na čepu, jakož i nejlepší piva lahvové. Na skladě má pouze ta nejlepší vína, jemné likéry a výborné doutníky. Chutný zákusek po ruce.
O hojnou přízeň krajanů žádá
JOS. NOVÁK.

Nejrohodnější černice ve zdravé krajině v Texas!

LACINO PRODÁVÁ NA 12 LET SPLÁTKY

ROSENBERG IMMIGRATION CO.,
ROSENBERG, TEXAS.

GEORGI & VITÁK,
(dříve Louis Viták)

Pište si o ceníky, jsou zdarma. 4663 Gross Av. cor. 47 and Ashland Av., Chicago
Prodáváme veškeré hudební nástroje za tovární cenu.

Jame výhradní vyrobitele vyhlášených "Pearl Queen" Concertin a máme též pravé české harmoniky nejlepší jakosti. — Jedini zástupcové pro Ameriku slavných a světoznámých dechových nástrojů vyráběných V. F. Cerveným a Synem pro které jsou odporučené na všech světových koncertních: v Praze, Paříži, Lipsku, Bruselu a jinde. Náš obrovský tovární sklad, přívos a vývoz hudebních nástrojů po celé Americe dokazuje nejlépe pověst našeho obchodu a důvěru, kterou chováme u ct. obecenstva. [9 má
Nakladatel českých hudebnin. Správky všech nástrojů se vyřizují.